

Sygn. akt II Ka 201/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Krystyna Świącicka (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Luby Filoc

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2015 r.

sprawy **L. G. i S. G.**

oskarżonych o czyn z art. 278 §1 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez obwinionych i obrońcę obwinionego L. G.

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 29 stycznia 2015 r. sygn. akt II K 652/13

wyrok uchyla i na podstawie art. 45 § 1 kw w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 kpw postępowanie przeciwko L. G. i S. G. umarza z powodu przedawnienia karalności wykroczenia; ustala iż wydatki w sprawie ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 201/15

UZASADNIENIE

L. G. i S. G. zostali oskarżeni o to, że:

w dniu 26 kwietnia 2013 roku w miejscowości M., gm. J., powiat (...), województwo (...), działając wspólnie i w porozumieniu, z garażu znajdującego się na posesji (...) dokonali zaboru w celu przywłaszczenia silnika elektrycznego o mocy 5,5 kw o wartości 350 zł na szkodę Z. P., tj. o czyn z art. 278 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim wyrokiem z dnia 29 stycznia 2015r. obwinionych: L. G. i S. G. uznał za winnych popełnienia zarzucanego im czynu, przyjmując wartość silnika na kwotę 354 zł i przyjmując, że czyn ten stanowi wykroczenie z art. 119 § 1 kw i za ten czyn na podstawie art. 119 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw skazał każdego z obwinionych na karę grzywny w wysokości po 300 zł /trzysta złotych/; na podstawie art. 230 § 2 kpk w zw. z art. 44 § 5 kpw zwrócił pokrzywdzonemu Z. P. silnik elektryczny 5,5 kw z tabliczką znamionową nr (...), zdeponowany w KP D. – wobec zbędności dla dalszego postępowania; zasądził od każdego z obwinionych kwoty po 473,41 zł /czteryście siedemdziesiąt trzy złote czterdzieści jeden groszy/ tytułem zwrotu wydatków poniesionych w sprawie oraz kwoty po 30 zł /trzydzieści złotych/ tytułem opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli S. G. i L. G..

Obwiniony S. G. wyrokowi zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych przez Sąd co miało wpływ na treść wyroku i polegało w szczególności na zupełnie niezasadnym przyjęciu, że w dniu 26.04.2013r. w miejscowości M. działał wspólnie i w porozumieniu z bratem L. G., dokonał kradzieży-zaboru silnika elektrycznego z zamiarem jego przywłaszczenia na szkodę Z. P. w sytuacji, gdy w rzeczywistości nigdy nie zrealizowali zamiaru popełnienia przestępstwa w odniesieniu do tego silnika, sprawa jego własności jest sporna, byli w jego posiadaniu w pewnym okresie czasu, a potem bez ich wiedzy i zgody ojciec ich, a teść Z. P. przekazał mu ten silnik, co spowodowało zaognienie już i tak istniejącego konfliktu na tle mieszkaniowym i majątkowym między stronami;

2. obrazę przepisów postępowania karnego, co miało wpływ na treść wyroku i polegało w szczególności na interpretowaniu wszelkich wątpliwości w sprawie na jego niekorzyść, przyjęciu dowolnego a nie swobodnego oceniania materiału dowodowego co wyrażało się w szczególności na oparciu ustaleń faktycznych m. in. na zeznaniach W. G., co do którego jednoznacznie wypowiedziała się biegła dyskwalifikując jego wypowiedzi.

Wobec powyższego wnosił o zmianę tego wyroku i uniewinnienie go od postawionego mu zarzutu, bowiem nigdy nie realizował żadnego zamiaru kradzieży, a zabranie silnika było spowodowane tylko i wyłącznie działaniami zmierzającymi do prawidłowego ukształtowania stanu własności tego silnika. Już sam spór o własność wyłącza możliwość przypisania osobom uczestniczącym w tym sporze przypisanie zamiaru bezpośredniego kradzieży. Zważyć przy tym należy, że zabranie silnika nie było skryte, nie było czynione nocą w podstępny sposób lecz było jawne, bowiem wynikało z przeświadczenia, że to my możemy nim dysponować.

Obwiniony L. G. wyrokowi zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych przez Sąd co miało wpływ na treść wyroku i polegało w szczególności na zupełnie niezasadnym przyjęciu, że w dniu 26.04.2013r. w miejscowości M. działał wspólnie i w porozumieniu z bratem S. G., dokonał kradzieży-zaboru silnika elektrycznego z zamiarem jego przywłaszczenia na szkodę Z. P. w sytuacji, gdy w rzeczywistości nigdy nie zrealizowali zamiaru popełnienia przestępstwa w odniesieniu do tego silnika, sprawa jego własności jest sporna, byli w jego posiadaniu w pewnym okresie czasu, a potem bez ich wiedzy i zgody ojciec ich, a teść Z. P. przekazał mu ten silnik, co spowodowało zaognienie już i tak istniejącego konfliktu na tle mieszkaniowym i majątkowym między stronami;

2. obrazę przepisów postępowania karnego, co miało wpływ na treść wyroku i polegało w szczególności na interpretowaniu wszelkich wątpliwości w sprawie na jego niekorzyść, przyjęciu dowolnego a nie swobodnego oceniania materiału dowodowego co wyrażało się w szczególności na oparciu ustaleń faktycznych m. in. na zeznaniach W. G., co do którego jednoznacznie wypowiedziała się biegła dyskwalifikując jego wypowiedzi.

Wobec powyższego wnosił o zmianę tego wyroku i uniewinnienie go od postawionego mu zarzutu, bowiem nigdy nie realizował żadnego zamiaru kradzieży, a zabranie silnika było spowodowane tylko i wyłącznie działaniami zmierzającymi do prawidłowego ukształtowania stanu własności tego silnika. Już sam spór o własność wyłącza możliwość przypisania osobom uczestniczącym w tym sporze przypisanie zamiaru bezpośredniego kradzieży. Zważyć przy tym należy, że zabranie silnika nie było skryte, nie było czynione nocą w podstępny sposób lecz było jawne, bowiem wynikało z przeświadczenia, że to my możemy nim dysponować.

Na rozprawie odwoławczej prokurator wnosił o umorzenie postępowania z powodu przedawnienia karalności wykroczenia, a obrońca i obwiniony L. G. przyłączyli się do wniosku prokuratora.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Stanowisko stron przedstawione na rozprawie odwoławczej uznać należy za zasługujące na aprobatę.

Jak wynika z wyroku Sadu Rejonowego czyn przypisany oskarżonym został uznany za wykroczenie z powodu wartości zabranego silnika elektrycznego. Czyn ten został popełniony w dniu 26 kwietnia 2013r., czyli w dniu 26 kwietnia 2015r. minął 2-letni okres, z upływem którego ustaje karalność wykroczenia.

W związku z powyższym Sąd Okręgowy na podstawie art. 45§1 kw w zw. z art. 5§1 pkt 4 kpk zaskarżony wyrok uchylił i postępowanie przeciwko L. G. i S. G. umorzył, o kosztach rozstrzygając w oparciu o art. 118§2 kpw w zw. z art. 634 kpk i 119 kpw.

Z wyżej przytoczonych względów orzeczono, jak w wyroku.